

**Uchwała w sprawie nadania dr Joannie Miniszewskiej
stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych,
w dyscyplinie psychologia, podjęta przez komisję habilitacyjną
powołaną przez Centralną Komisję do Spraw Stopni i Tytułów
w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego**

Powołana przez Centralną Komisję komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego względem dr Joanny Miniszewskiej działała w składzie:

1. Prof. dr hab. Piotr Oleś (Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II) – przewodniczący
2. Dr hab. Michał Ziarko, prof. UAM (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu) – sekretarz
3. Prof. dr hab. Helena Sęk (*profesor emeritus* Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu) – recenzentka
4. Prof. dr hab. Władysław Łosiak (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie) – recenzent
5. Dr hab. Paweł Izdebski, prof. Uczelni (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w Bydgoszczy) – recenzent
6. Dr hab. Kamila Bargieł-Matusiewicz (Uniwersytet Warszawski) – członkini
7. Dr hab. Łukasz Kaczmarek, prof. UAM (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu) – członek

Działając na podstawie Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 18 marca 2011 r. (Dz. U. Nr 84, poz. 455 z późn. zm.) oraz Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200) Komisja habilitacyjna wzięta pod uwagę:

- ☐ osiągnięcie naukowe, o którym mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 Ustawy,
- ☐ aktywność naukową Habilitantki, o której mowa w art. 16 ust. 1 Ustawy,
- ☐ osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne.

Podstawą ocen dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

- ☐ Osiągnięcie naukowe w postaci monografii: „Bycie z chorobą. Przystosowanie do wybranych przewlekłych chorób somatycznych z perspektywy psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych” (Wyd. Uniwersytetu Łódzkiego, 2019).
- ☐ sporządzony przez Habilitantkę autoreferat i zestawiony przez Nią wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej – zgodnie z wymaganiami sformułowanymi w § 12 ust. 2 pkt. 2-4 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 22 września 2011 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodach doktorskich, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz. U. Nr 204, poz. 1200);
- ☐ sporządzone przez Recenzentów oceny osiągnięć, o których mowa w art. 16 ust. 2 Ustawy.

W trakcie swoich prac Komisja brała pod uwagę kryteria ujęte w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia Habilitantki oraz przedstawione przez Recenzentów opinie, a także przeprowadzoną dyskusję na posiedzeniu w dniu 28 lutego 2019r., komisja podjęła uchwałę o:

nadaniu

dr Joannie Miniszewskiej stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych i dyscyplinie psychologia.

Uchwała zapadła stosunkiem głosów: **6 TAK, 0 NIE, 0 WSTRZYMUJĄCYCH SIĘ.**

Głosowanie, zgodnie z art. 18a ust. 8 Ustawy, miało charakter jawny. Habilitantka nie wniosowała, zgodnie z art. 18a ust. 9 Ustawy, o przeprowadzenie głosowania w trybie tajnym. Głosowanie odpowiadało wymogom formalnym sformułowanym w § 15 ust. 1. Podjęta przez komisję habilitacyjną uchwała ma dla Rady Naukowej Dyscypliny Psychologia Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu status opinii (zgodnie z art. 18a ust. 11 Ustawy).

UZASADNIENIE

Dr Joanna Miniszewska jest absolwentką psychologii Uniwersytetu Łódzkiego (2000), Wydział Nauk o Wychowaniu. W 2007 roku uzyskała stopień doktora nauk społecznych w zakresie psychologii na Wydziale Nauk Społecznych Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego Jana Pawła II, tytuł pracy: „Zasoby osobiste jako wyznaczniki jakości życia chorych na łuszczycę” (promotorem był prof. dr hab. Zygfryd Juczyński, a recenzentami dr hab. Dorota Jasiecka, prof. UJ i dr hab. Stanisława Steuden, prof. KUL).

Od roku 2001 pracuje w Zakładzie Psychologii Zdrowia w Instytucie Psychologii Uniwersytetu Łódzkiego, na stanowisku adiunkta (od 2008). Ukończyła podyplomowe studium profilaktyki uzależnień (UŁ, 2001); posiada certyfikat psychoterapeuty poznawczo-behawioralnego oraz certyfikat szkolenia EMDR Europe. Jako wolontariuszka pracowała w służbie zdrowia, od roku 2012 prowadzi gabinet psychoterapeutyczny.

„Zainteresowania naukowe Habilitantki skupiają się w obszarze psychologii zdrowia i psychologii klinicznej, obejmują zagadnienia przystosowania do przewlekłej choroby somatycznej, psychoterapii, komunikacji lekarz – pacjent oraz stresu i radzenia sobie ze stresem.” (z recenzji prof. dr hab. Władysława Łosiaka).

Osiągnięcie naukowe

Jako osiągnięcie naukowe Habilitantka wskazała monografię „Bycie z chorobą. Przystosowanie do wybranych przewlekłych chorób somatycznych z perspektywy psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych” (Wydawnictwo UŁ, 2019). Monografia uzyskała trzy pozytywne recenzje sporządzone przez Recenzentów, których kompetencje naukowe spełniają kryteria ujęte w art. 18a ust. 5 Ustawy. Recenzenci szczegółowo omówili i przeanalizowali monografię, w następujący sposób uzasadniając opinie na temat osiągnięcia naukowego Habilitantki:

Prof. dr hab. Helena Sęk, napisała: „Nowością rozważań teoretycznych i badań empirycznych w omawianej monografii jest uwzględnianie podejścia psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych, istotnych dla działań terapeutycznych. Bardzo ważny jest też wybór do analizy i badań rodzajów chorób przewlekłych: cukrzyca, łuszczycy, przewlekłej choroby nerek i reumatoidalnego zapalenia stawów. Autorka nawiązuje tu do badań wcześniejszych, ale nowością są obszerne badania w zakresie dermatologii (łuszczycy) i choroby nerek. Posiada zwłaszcza w ramach dermatologii duże doświadczenia badawcze, praktyczne i udział w wielu konferencjach naukowych, co wyróżnia ją w grupie polskich psychologów zdrowia.

(...) Nowością tej pracy jest włączenie do podstaw teoretycznych wiedzy o podejściu poznawczo-behawioralnym i o znaczeniu terapii poznawczej w zastosowaniu do praktyki terapeutycznej osób przewlekle chorych. Wiedzę tę omawia w zastosowaniu do różnych typów przewlekłych schorzeń w rozdziale trzecim. Trzeba podkreślić, że Habilitantka ma w tym zakresie fachowe przygotowanie i praktykę (...), podsumowując podejście poznawczo-behawioralne bardzo przekonująco uzasadnia znaczenie tej wiedzy dla terapeutycznej pomocy osobom zmagającym się z przewlekłymi schorzeniami. (...)

Wyniki badań opracowano bardzo poprawnie i wnikliwie. W tej analizie wyodrębniono 4 typy przystosowania do choroby: Typ 1 charakteryzował się najniższym zdrowiem psychicznym i najgorzej oceniającym zdrowie somatyczne, osoby z Typu 2 są najbardziej zadowolone z życia i najzdrowsze psychicznie, osoby tworzące Typ 3 najbardziej akceptowały życie z chorobą, a Typ 4 był najmniej zadowolony z życia, ale też z najmniejszą liczbą symptomów chorobowych. Jak z powyższych analiz wynika typologia ta była raczej złożona, która pozwala jednak wyodrębnić osoby skutecznie przystosowujące się do choroby i te mające w tym procesie różne trudności. Habilitantka twierdzi z ostrożnością (s.123), że grupy osób z odmiennymi schorzeniami różnią się przystosowaniem do choroby, a największe trudności w przystosowaniu się do choroby mają osoby z przewlekłą chorobą nerek.

Bardzo złożone analizy wyników badań zawierają rozdziały od szóstego do dziesiątego. Całościową analizę testowanych danych przedstawiono dla wszystkich badanych i poszczególnych grup schorzeń; analizowano korelaty i predyktory przystosowania się do schorzeń. Są to wyniki bardzo interesujące i wydają się przydatne w praktyce.

(...) W odniesieniu do tej pracy można w pełni zastosować zasadę praktyki opartej na dowodach empirycznych. Dlatego też podsumowanie i przedstawienie praktycznych implikacji do pracy z osobami chorymi somatycznie, a także konkretne wskazania dla pomocy osobom z odmiennymi (badanymi) schorzeniami jest uzasadnione i cenne. (...)

Recenzentka sformułowała też uwagi krytyczne, w tym m.in. „Najpoważniejszy problem wiąże się z wieloznacznością stosowanych pojęć - **przystosowanie, adaptacja i radzenie sobie lub zmaganie z chorobą**. (...) Podsumowanie pierwszego rozdziału jest napisane niejasnym językiem (...) W toku pracy nad monografią często powracała myśl: jakie było uzasadnienie dla podstawowego tytułu tej książki „Bycie z chorobą”. Może warto to było uzasadnić ten zwrot przypisem albo w tekście?”

I dalej: „Powyższe uwagi mają charakter dyskusyjny i nie obniżają w sposób istotny wartości monografii, którą oceniam jako bardzo ważne osiągnięcie naukowe w dziedzinie psychologii zdrowia.”

Prof. dr hab. Władysław Łosiak napisał, iż: „ (...) Monografia prezentuje badania empiryczne Habilitantki, których ogólnym celem było ustalenie poznawczych korelatów przystosowania do choroby u osób chorych na cukrzycę, łuszczycę, reumatoidalne zapalenie stawów oraz przewlekłą chorobę nerek. Przyjęto, że na przystosowanie pacjentów do choroby składają się akceptacja życia z chorobą, akceptacja choroby, zdrowie psychiczne, bilans emocjonalny i anhedonia oraz zadowolenie z życia. W doborze tych czynników Habilitantka kierowała się literaturą z obszaru psychologii zdrowia i, o ile trudno kwestionować znaczenie każdego z nich dla przystosowania, to warto zwrócić uwagę na pewne braki na poziomie pojęciowym – pojęcie zdrowia psychicznego zawiera w sobie przecież bilans emocjonalny, anhedonię i zadowolenie z życia.”

Profesor sformułował następnie szereg uwag krytycznych i polemicznych, m.in.: „Podsumowując, analiza wyników, wprawdzie nie pozbawiona mankamentów, jest wszechstronna i wyczerpująca, może nawet w niektórych przypadkach „nadmiarowa”, kiedy testowano ogólny model zależności oddzielnie w każdej grupie pacjentów. Moim zdaniem nie było wystarczającego teoretycznego uzasadnienia dla takich analiz, ale oczywiście trudno z tego czynić zarzut pod adresem Habilitantki. Natomiast dyskusja wyników rozczarowuje. Wymieniono w niej dużo szczegółowych zależności, ale zabrakło syntetycznego ujęcia, a odniesień do ogólniejszych teorii było niewiele. Jedyne ogólniejsze konkluzje zawarte w dyskusji wyników były z kolei zbyt ogólnikowe, (...). Natomiast za wartościowe należy uznać sformułowanie praktycznych zaleceń do pracy z chorymi, uwzględniające specyfikę choroby.

Konkluzja dotycząca monografii stanowiącej centralne osiągnięcie naukowe Habilitantki jest trudna, z jednej strony mamy oryginalny i interesujący projekt badawczy w obszarze psychologii zdrowia, oparty na badaniu dużej, zróżnicowanej grupy, z wykorzystaniem wszechstronnych, wnikliwych analiz, z drugiej strony mamy nie dopracowany na poziomie pojęciowym model badawczy, mankamenty w analizach i słabą dyskusję wyników. Kierując się ogólną zasadą, że wątpliwości trzeba rozstrzygać na korzyść, uważam, że osiągnięcie naukowe dr Joanny Miniszewskiej, monografia „Bycie z chorobą. Przystosowanie do wybranych przewlekłych chorób somatycznych z perspektywy psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych” spełnia w minimalnym stopniu wymagania i stanowi wprawdzie wkład do wiedzy psychologicznej, ale bardzo skromny.”

Dr. hab. Paweł Izdebski dokonał szczegółowej analizy zawartości monografii i w napisał między innymi: „Ponieważ w monografii znajduje się bardzo dużo wyników przeprowadzonego badania w omówieniu ich skupię się na tych, które uważam za szczególnie znaczące dla psychologii zdrowia.

1. Autorka wykazała przydatność wybranych zmiennych do analizy przystosowania do choroby. Dzięki ich połączeniu uzyskujemy pełniejszy obraz tego konstrukt.
2. Porównanie różnych grup chorych, mimo istnienia podobieństwa wskaźnika przystosowania w badanych grupach, pokazało także różnice w poszczególnych zmiennych składających się na przystosowanie. Okazało się, że najwięcej problemów mają chorzy na przewlekłą chorobę nerek oraz reumatoidalne zapalenie stawów.
3. Autorka zidentyfikowała typy przystosowania. Korzystając z dwóch metod analizy statystycznej (analizy *k*-średnich i analizę profili latentnych) wyodrębniła cztery typy przystosowania do choroby o odmiennej charakterystyce.

4. W pierwszej klasyfikacji przyjęła, że typ 1 charakteryzuje się „najgorszym przystosowaniem do choroby”, typ 2 i typ 3 prezentował najlepsze przystosowanie, a typ 4 – najmniej zadowolony z życia z najmniejszą liczbą symptomów somatycznych. Wśród osób należących do typu 1 było najwięcej osób z reumatoidalnym zapaleniem stawów i przewlekłą chorobą nerek – był to typ niezdolny do odczuwania przyjemności i najmniej zadowolony z życia. Typ 2 określiła jako przeciętny (najczęściej charakteryzujący chorych na cukrzycę. W typie 3 było także najwięcej chorych z cukrzycą i łuszczycą.
5. W drugim podziale przyjęto, że najlepiej przystosowane należą do typu trzeciego, określonego jako najbardziej akceptujący życie z chorobą i najbardziej zdrowy psychicznie. Największa liczba uczestników badania należała do typu 1 – najbardziej niezdolnego do odczuwania przyjemności i najmniej zadowolonego z życia. Najmniej osób należało do typu 4 charakteryzującego się najgorszym zdrowiem psychicznym. Podobnie jak w pierwszej klasyfikacji najwięcej było w tym typie osób z reumatoidalnym zapaleniem stawów i przewlekłą chorobą nerek.
6. Habilitantka wykazała także istotne związki poznawczej reprezentacji choroby i zasobów pozytywnych z przystosowaniem do choroby. Szczególnie istotne jest to dla chorych na przewlekłą chorobę nerek. Wykazują oni najniższą wiarę w możliwości kontrolowania swojego zdrowia, wpływu na objawy chorobowe i skuteczność leczenia. Podobnie spostrzegają swoją chorobę chorzy na reumatoidalne zapalenie stawów. Ci pierwsi spostrzegają chorobę jako wyzwanie, natomiast osoby z reumatoidalnym zapaleniem stawów jako przeszkodę/stratę. Chorzy na cukrzycę są najsilniej przekonani o możliwości kontrolowania i wpływania na własne zdrowie. Natomiast chorzy na łuszczycę w porównaniu z pozostałymi grupami nadają swojej chorobie najmniejsze znaczenie.

(...) Dzięki badaniu przeprowadzonemu przez dr Miniszewską mamy możliwość zastosowania uzyskanych rezultatów w praktyce psychologicznej mającej na celu pomoc chorym. Habilitantka formułuje zalecenia dotyczące pracy z osobami chorymi na badane jednostki chorobowe. Są one zgodne ze współczesnym podejściem poznawczo-behawioralnym i wykorzystują także założenia psychologii pozytywnej.

Oryginalnym osiągnięciem naukowym dr Joanny Miniszewskiej jest określenie struktury przystosowania do choroby oraz analiza zależności między zasobami pozytywnymi, spostrzeganiem i oceną poznawczą choroby z przystosowaniem w każdej z wybranych jednostek chorobowych.

Jej wkład do teorii psychologii polega na pokazaniu nowego spojrzenia łączącego podejście poznawczo-behawioralne z psychologią pozytywną. Przyjęcie perspektywy biopsychospołecznej pozwoliło na dogłębną analizę badanych zmiennych.

W mojej ocenie rozwiązanie problemów badawczych stanowi znaczące osiągnięcie spełniając w pełni wymagania stawiane w postępowaniu o nadanie stopnia doktora habilitowanego, stąd wartość merytoryczną przedstawionego osiągnięcia oceniam wysoko.”

W dyskusji członkowie Komisji zwrócili uwagę na poznawczą i aplikacyjną wartość badań dotyczących przystosowania do choroby, a także ich ograniczenia typowe dla badań przekrojowych oraz mało specyficzne wnioski. Podkreślono kompetencje Habilitantki w zakresie badań z pogranicza psychologii i medycyny.

Podsumowując, Komisja habilitacyjna uznała, iż monografia „Bycie z chorobą. Przystosowanie do wybranych przewlekłych chorób somatycznych z perspektywy psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych”, wskazana jako osiągnięcie naukowe Habilitantki, o którym mówi art. 16 ust. 2 Ustawy, **stanowi „znaczący wkład Autorki w rozwój określonej dyscypliny naukowej” (art. 16 ust. 1 Ustawy), to jest psychologii.**

Aktywność naukowa

W świetle stosowanych współcześnie wskaźników naukometrycznych (do nich też odsyła recenzentów Rozporządzenie Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego, § 3 ust. 3-5) oddziaływanie prac, których Habilitantka jest autorką, na środowisko naukowe w kraju, jak i w wymiarze międzynarodowym jest znaczące.

Jak napisała **prof. dr hab. Helena Sęk**: „Problematykę psychologii w zastosowaniu do zagadnień zdrowotnych Habilitantka publikowała w dobrze przygotowanych artykułach dla czasopism zagranicznych i polskich w ramach listy A (10 pozycji). Były wśród nich prace zbiorowe z dobrze określonym udziałem własnym Habilitantki. Najwięcej publikacji dotyczyło psychologicznych aspektów dermatologii. (...) Współpraca z Kliniką Hematologii zaowocowała także ważnymi publikacjami na temat białaczki i relacji lekarz-pacjent w tej tematyce.

Na liście B MNiSW znalazło się 17 artykułów także związanych z kliniczną psychologią zdrowia. Redagowała też we współpracy z prof. Niną Ogińską-Bulik książkę pt. *Zdrowie w cyklu życia człowieka*, w której podjęto ważny temat rozwojowych aspektów zdrowia. Również jej rozdziały w książkach (8) dotyczą przede wszystkim psychologicznych aspektów schorzeń somatycznych i jakości życia. Habilitantka przygotowywała także publikacje o cechach popularyzacji wiedzy z zakresu psychologii zdrowia. Były one adresowane głównie do zawodów medycznych i pacjentów.”

Prof. dr hab. Władysław Łosiak bardziej krytycznie ocenił publikacje Habilitantki: „Pozostały dorobek naukowy dr Joanny Miniszewskiej prezentuje się okazale pod względem ilościowym, jeżeli wziąć pod uwagę indeks H, liczbę cytowań czy publikacje w czasopismach międzynarodowych z listy A MNiSW. Habilitantka ma w dorobku 10 takich artykułów, co wygląda dobrze, ale niestety w wielu z nich jej wkład, oszacowany procentowo, był niewielki, a wszystkie mają charakter współautorski. Co więcej nie ma w nich publikacji w czasopismach psychologicznych są tylko w medycznych, gdzie zazwyczaj selekcja prac z zakresu psychologii jest o wiele mniej surowa niż w czasopismach psychologicznych. Dorobek uzupełnia 17 artykułów w czasopismach z listy B MNiSW oraz 8 rozdziałów w pracach zbiorowych. Szkoda tylko, że w tym jest tylko jeden artykuł w czasopiśmie psychologicznym.”

Habilitantka, wraz z prof. dr hab. Niną Ogińską-Bulik zredagowała książkę „Zdrowie w cyklu życia człowieka” (2012). Artykuły dr Miniszewskiej ukazały się w czasopismach z listy JCR takich jak *Journal of the European Academy of Dermatology and Allergology* (2), *Advances of Dermatology and Allergology* (*Postępy Dermatologii i Alergologii*, w sumie 5), *Psychiatria Polska* (2), oraz w innych parametryzowanych czasopismach: *Clinical Diabetology*, *Health Psychology Report* (2), *Current Problems of Psychiatry* (3), *Psychiatria i Psychologia Kliniczna* (4), *Przegląd Lekarski* (5), *Acta Haematologica Polonica*, *Psychologia Jakości Życia* – w sumie artykułów jest 27.

Habilitantka jest autorką lub współautorką 8 rozdziałów publikowanych przez wydawców uniwersyteckich lub innych, w tym wydawnictwa medyczne. Publikacje dr Miniszewskiej, to w większości teksty współautorskie, w których udział Habilitantki sięgał, jak podaje, 10% - 60%, w 11 jest pierwszą a 4 jedyną autorką. Trzeba dodać 13 publikacji pokonferencyjnych, w tym 11 po angielsku, są to najprawdopodobniej streszczenia lub doniesienia badawcze.

Sumaryczny *Impact Factor* czasopism, w których Habilitantka publikowała swoje prace w czasie składania wniosku wynosił 18,74, liczba cytowań według bazy *Web of Science* wynosiła 96, indeks Hirscha, $h = 6$, a wg *Google Scholar* cytowań jest 399, a indeks Hirscha $h = 11$. Wskaźniki te są wysokie.

Habilitantka jest autorką lub współautorką 23 referatów prezentowanych na konferencjach międzynarodowych i 22 referatów przedstawionych na konferencjach i sympozjach krajowych.

Jak zauważyła w recenzji **prof. dr hab. Helena Sęk**: „Doktor J. Miniszewska współpracowała intensywnie z zespołem lekarzy i brała udział w ważnych projektach badawczych, w tym w grantie KBN”. Był to grant „Zastosowanie i ocena programu interdyscyplinarnych oddziaływań medyczno-psychologicznych u chorych na łuszczycę” (kierowany przez prof. dr hab. A. Zalewską, 2010 – 2012). Natomiast nie kierowała ani nie uczestniczyła w grantie międzynarodowym.

Kandydatka była dwukrotnie nagradzana za publikacje przez Rektora Uniwersytetu Łódzkiego (2014, 2016).

Prof. dr hab. Władysław Łosiak zauważył, iż Habilitantka: „Nie uczestniczyła również w międzynarodowych programach badawczych i nie odbyła staży naukowych w zagranicznych instytucjach naukowych. W sumie, z punktu widzenia wymagań w postępowaniu habilitacyjnym, pozostały dorobek naukowy można uznać za wystarczający, ale skromny.”

Dr. hab. Paweł Izdebski pozytywnie ocenił dorobek kandydatki w zakresie psychodermatologii, psychoonkologii i zagadnień praktycznych związanych z pomocą psychologiczną i wsparciem dla osób chorych; napisał: „**Moja ocena dorobku naukowego poza wskazanym osiągnięciem jest pozytywna.** Habilitantka wniosła znaczący wkład do polskiej psychologii zdrowia. Na podkreślenie zasługuje poprawność metodologiczna przedstawionych prac. Kandydatka tym samym wykazuje się znajomością metodologii nauk społecznych, z uwzględnieniem specyfiki psychologii. Towarzyszące monografii artykuły ściśle związane z osiągnięciem habilitacyjnym zawierają badania mające charakter oryginalny, a podjęte problemy i jego rozwiązania mają znaczącą wartość poznawczą.”

W dyskusji członkowie komisji wskazali na umiejętność współpracy w zespołach oraz interdyscyplinarny i aplikacyjny wymiar dorobku naukowego Habilitantki oraz jego międzynarodowy wymiar.

Uwzględniając kryteria oceny osiągnięć naukowych osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego zgodnie z rozporządzeniem Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 roku **Komisja habilitacyjna oceniła je pozytywnie**, uznając, że **Habilitantka wykazała się „istotną aktywnością naukową”** (w rozumieniu art. 16 ust. 1 Ustawy).

Działalność dydaktyczna, organizacyjna i popularyzatorska

W odniesieniu do kryteriów oceny w zakresie dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego oraz współpracy międzynarodowej, Komisja uznała, co następuje:

Uczestnictwo w programach europejskich i innych programach międzynarodowych lub krajowych: W międzynarodowych programach badawczych lub wdrożeniowych Kandydatka nie brała udziału, a jedynie w programie wymiany naukowej i dydaktycznej Erasmus plus.

Udział w międzynarodowych lub krajowych konferencjach naukowych lub udział w komitetach organizacyjnych tych konferencji: „Habilitantka ma w dorobku bardzo wiele wystąpień konferencyjnych, ale nie znalazłem informacji o udziale w organizacji konferencji.” (z recenzji prof. dr hab. Władysława Łosiaka).

Otrzymane nagrody i wyróżnienia: Brak

Udział w konsorcjach i sieciach badawczych: Publikacje naukowe oraz treść autoreferatu świadczą o współpracy Kandydatki ze specjalistami różnych specjalności medycznych (zwłaszcza dermatologia) oraz z psychologami, i w tym sensie spełnia kryterium uczestnictwa w sieciach badawczych (np. współpraca z Kliniką Dermatologii i Wenerologii UM w Łodzi). Natomiast brak informacji o sformalizowanych formach współpracy.

Kierowanie projektami realizowanymi we współpracy z naukowcami z innych ośrodków polskich i zagranicznych, a w przypadku badań stosowanych we współpracy z przedsiębiorcami: Można w tym miejscu podać współpracę z Hospicjum Perinatalnym Fundacji Gajusz.

Udział w komitetach redakcyjnych i radach naukowych czasopism: Brak

Członkostwo w międzynarodowych lub krajowych organizacjach i towarzystwach naukowych: Habilitantka należy do Polskiego Towarzystwa Psychologicznego, Polskiego Towarzystwa Terapii Poznawczo-Behawioralnej, Polskiego Towarzystwa Terapii EMDR.

Osiągnięcia dydaktyczne: Habilitantka prowadzi(ła) zajęcia dydaktyczne z zakresu psychologii zdrowia w Uniwersytecie Łódzkim, w tym wykłady: psychologia zdrowia, zdrowie w cyklu życia, pomoc psychologiczna; ćwiczenia: psychologia zdrowia, psychologia stresu, pomoc psychologiczna, psychoonkologia, etiologiczne i diagnostyczne wyznaczniki zdrowia i choroby; oraz warsztaty: zastosowanie technik poznawczo-behawioralnych w modyfikacji zachowań. W ramach programu Erasmus plus prowadziła wykłady z zakresu psychologii zdrowia i jakości życia w Uniwersytecie w Ostrawie (Czechy).

Osiągnięcia w zakresie popularyzacji nauki: Kandydatka jest autorką jednej publikacji popularnonaukowej (w *Remedium*), opracowała poradniki dla chorych na łuszczycę.

Opieka naukowa nad studentami: Dr Joanna Miniszewska wypromowała 64 magistrów psychologii; pełniła funkcje opiekuna praktyk studenckich w latach 2001-2018.

Opieka naukowa nad doktorantami w charakterze opiekuna naukowego lub promotora pomocniczego, z podaniem tytułów rozpraw doktorskich: brak

Stáže w zagranicznych lub krajowych ośrodkach naukowych lub akademickich: Jedynie wykłady w ramach programu Erasmus plus w Ostrawie.

Wykonanie ekspertyz lub innych opracowań na zamówienie organów władzy publicznej, samorządu terytorialnego, podmiotów realizujących zadania publiczne lub przedsiębiorców: Brak danych.

Udział w zespołach eksperckich i konkursowych: Brak danych.

Recenzowanie projektów międzynarodowych lub krajowych oraz publikacji w czasopismach międzynarodowych i krajowych: Habilitantka zrecenzowała kilka artykułów do czasopism naukowych: *Health Psychology Report* (3), *Psychoonkologia* (4), *Psychiatria i Psychologia Kliniczna* (2) oraz *AIDS Care – Psychology, Health and Medicine*; nie recenzowała projektów badawczych dla NCN ani innych instytucji.

Oceny dorobku dydaktycznego, organizacyjnego i popularyzatorskiego dr Joanny Miniszewskiej wystawione przez recenzentów były w sumie pozytywne:

Prof. dr hab. Władysław Łosiak napisał: „Wprawdzie w dokumentacji brak bardziej szczegółowych danych o działalności dydaktycznej Habilitantki, ale jest informacja o opiece nad praktykami studenckimi. Warto dodać, że Habilitantka jest członkiem polskich towarzystw naukowych i ma w swoim dorobku publikacje popularnonaukowe. Całość pozostałych osiągnięć prezentuje się zatem dość skromnie, ale można je uznać za wystarczające, w minimalnym stopniu, z punktu widzenia ustawowych wymagań.”

Prof. dr hab. Helena Sęk pozytywnie oceniła aktywność dydaktyczną i organizacyjną Habilitantki, pisząc: „...intensywna i znacząca działalność naukowa i organizacyjna jest przez Habilitantkę także wykorzystywana w dydaktyce z zakresu psychologii zdrowia w studiach dziennych i wieczorowych. Opiekuje się też praktykami studentów. Współpracuje z Hospicjum Perinatalnym Fundacji *Gajus* w Łodzi.”

Dr. hab. Paweł Izdebski dokonał szczegółowej analizy dokonań dydaktycznych i organizacyjnych Kandydatki w świetle kryteriów ministerialnych, oceniając dorobek Habilitantki „jako zadowalający w niewielkim stopniu”.

W dyskusji, członkowie Komisji pozytywnie ocenili aktywność dydaktyczną i organizacyjną Kandydatki; doceniono Jej doświadczenie związane z pracą w służbie zdrowia i psychoterapią, co może procentować w dydaktyce uniwersyteckiej.

Komisja uznała, iż aktywność dydaktyczna i organizacyjna Habilitantki spełnia kryteria sformułowane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

Ocena ogólna

Prof. dr hab. Helena Sęk konkluduje: „Oceniany dorobek naukowy po uzyskaniu stopnia naukowego doktora jest bogaty i reprezentuje wysoki poziom merytoryczny. Dr Joanna Miniszewska rozwija twórczo problematykę psychologii zdrowia, zwłaszcza w zakresie złożonych psychologicznych mechanizmów przystosowania się człowieka do różnych typów przewlekłych chorób somatycznych. Jej monografia ma charakter nowatorski. Wprowadza bowiem wiedzę z psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych, co sprzyja tworzeniu konkretnych i dobrze uzasadnionych zaleceń do terapeutycznego działania. Należy też podkreślić bardzo wysoki poziom badań empirycznych i wszechstronną, bardzo trafną analizę otrzymanych danych. Można zatem stwierdzić, że jest to praca bardzo nowoczesna.

Jej obszerny dorobek publikacyjny w zakresie klinicznej psychologii zdrowia jest wysoko notowany i cytowany. Cenny jest także fakt, że powstawał on w interdyscyplinarnej współpracy i był reprezentowany na międzynarodowych konferencjach naukowych. Dr Joanna Miniszewska pokazuje swoją działalnością jak ważna dla praktyki psychologicznej jest dobra teoria i badania empiryczne.

Stwierdzam więc, że oceniany dorobek doktor Joanny Miniszewskiej spełnia w wysokim stopniu wymagania określone w art. 16 ustawy 1,2,3 o stopniach naukowych i tytule naukowym przedstawione w rozporządzeniach Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Wnoszę więc o nadanie doktor Joannie Miniszewskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych dyscyplinie psychologia."

Prof. dr hab. Władysław Łosiak napisał w konkluzji: „Podsumowując całość dokonań naukowych, dydaktycznych i organizacyjnych dr Joanny Miniszewskiej, skłaniam się do pozytywnej konkluzji. Biorąc pod uwagę ustawowe wymagania, uważam, że zostały one wprawdzie spełnione, ale w zaledwie minimalnym stopniu, monografia ma liczne mankamenty a pozostały dorobek jest skromny. Nie rokuje to najlepiej w stosunku do przyszłej kariery naukowej w roli samodzielnego pracownika nauki, ale, przyjmując pozytywną postawę, spodziewam się rozwoju Habilitantki w tym obszarze działalności, tym bardziej, że ma Ona możliwość wykorzystania praktycznego doświadczenia w zakresie psychologii klinicznej i zdrowia."

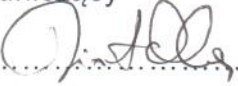
Dr hab. Paweł Izdebski konkludował: „Dr Joanna Miniszewska posiada znaczący dorobek publikacyjny. Uważam, że spełnia on podstawowe wymagania Ustawy (...) w sprawie kryteriów oceny osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego. Rozprawa habilitacyjna stanowi wkład do psychologii zdrowia. Oceniam ją wysoko, przede wszystkim za zaprezentowanie znacząco nowych rezultatów, które pozwalają na zrozumienie zjawiska przystosowania do choroby przewlekłej. Dorobek organizacyjny i dydaktyczny Habilitantki oceniam jako zadowalający w niewielkim stopniu. Ważna jest działalność popularyzatorska Habilitantki. Na podstawie oceny dorobku stawiam wniosek o nadanie dr Joannie Miniszewskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie psychologia."

W **podsumowaniu** Komisja uznała że przedstawiona monografia „Bycie z chorobą. Przystosowanie do wybranych przewlekłych chorób somatycznych z perspektywy psychologii pozytywnej i koncepcji poznawczych” oraz towarzyszący dorobek naukowy Pani Doktor Joanny Miniszewskiej, a także Jej aktywność w środowisku naukowym, praca dydaktyczna i organizacyjna w **wystarczającym stopniu spełniają kryteria** sformułowane w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. Nr 196, poz. 1165).

Poznań, 28 lutego 2020r.

Poznań, 28 lutego 2020r.

Prof. dr hab. Piotr Oleś (Katolicki Uniwersytet Lubelski Jana Pawła II) –
przewodniczący

.....

Dr hab. Michał Ziarko, prof. UAM (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu) –
sekretarz

.....

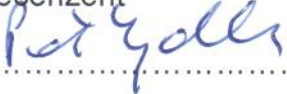
Prof. dr hab. Helena Sęk (*profesor emeritus* Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w
Poznaniu) – recenzentka

.....

Prof. dr hab. Władysław Łosiak (Uniwersytet Jagielloński w Krakowie) – recenzent

.....

Dr hab. Paweł Izdebski, prof. UKW (Uniwersytet Kazimierza Wielkiego w
Bydgoszczy) – recenzent

.....

Dr hab. Kamila Bargiel-Matusiewicz (Uniwersytet Warszawski) – członkini

.....

Dr hab. Łukasz Kaczmarek, prof. UAM (Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w
Poznaniu) – członek

.....